

aere: alii venti qui scilicet aere mediocri vestiuntur, & sunt in suis corporibus spissiores; quam illi ignei, & ita in cæteris: quibus concludimus, quod utcumque angeli in suis sphaeris intelliguntur, pro corporibus accipi debent, licet raritate & puritate, prout de hoc vel illo elemento magis participant, inter se discrepare videntur.

Ob istam procul dubio rationem agnoscere videtur Orpheus esse corpus vnum, quod igne tantum constat, hoc est cuius tam externum quam internum sit igneum, atque huiusmodi dæmones vocat ipse supercælestes: alterum ignis & aeris mixtione cõtemperatum, atque hi dæmones dicuntur aerei & ætherei, illi si aqua addatur, assurgit genus tertium dæmonum, qui aquei dicuntur, atque hi visui quandoque subiiciuntur, quibus si subtile terreum subiungatur, dæmones dicitantur terreni. Quibus nobis innuere videtur, quod secundum variam spiritus mundani in tenuitate aut spissitudine temperiem, corpora angelorum inter se discrepare videntur.

Sed ad lucidiorem huiusce rei demonstrationem accedere nobis jam liceat. Habemus in rerum vniuersitate non nisi duo nobis proposita, videl. creatorem vniuersalem, seu lucem increatã, omnia formantem, atque creaturam omnia in cælo & in terra mediante dicta luce increata constituentem, atque eam nos docuit D. Petrus esse aquam, ut & lucem illam verbum nuncupauit diuinum. Hic ergo habemus omnium creaturarum tam externum quam internum. internum (inquam) quod initium suum habet, à Spiritu Dei incorruptibili, qui dicitur inesse omni rei, Sap. 12. ut vitam & esse ei impartiat, h. e. cuiuslibet creaturæ, inter quas angelos & intelligentias statuimus esse primi ordinis atque intentionis, h. e. in essentia & excellentia sua Deo proximas, & in consistentiã sui externi puritate & tenuitate Deo contiguas, vnde ut Dei essentia est simplicissima, omnisque materiæ expertissima, atque sibi soli absque villo materiæ adiumento sufficiens, ita quidem identitas iure nuncupatur & vnitatis, at vero quatenus præter radium istius increatæ diuinitatis, qui est eius internũ, angelus habeat ad suam consistentiam spiritum externum creatum, ad sui corporis molem utcumque subtilem cõplendam, eatenus est ipsa creatura & non creator, quare ab identitatis dignitate distare dicitur, quoniam ex duobus conflatur, atque ob hanc causam haud inepte à tam in philosophia quam theosophia peritioribus appellatur Alteritas, quæ numerum binarium præsupponit, vnde euidentis est, quod, ut Deus in sua natura est absoluta simplicitas, ita quidem natura angelica sit summus in compositione gradus, non aliter quam numerus binarius est prima vnitatum confusio, seu prima vnitatis in multitudine immersio, h. e. primarius in compositione gradus, non aliter quam numerus denarius, qui est articulus, est radix ad centenarium, qui est quadratum ad millenarium, qui est cubus, nam articulus est primus in numerorum cõpositione gradus, post digitos, qui sunt numeri simplices, uti in demonstratione sequenti clarius. Vel sic; Alteritas hæc angelica est numerus binarius, conflatus ex vnitatis diuina, quæ est eius formale atque internum lucidum, & vnitatis creata, quæ est subtile aereum, seu, est tenuissima aquæ primordialis proportio, quod est angeli externum & corporeum; quare certum est, quod binarius numerus sit compositorum omnium in mundo quasi radix, cuius quadratum cum sit quatuor, importat illa quatuor elementa, quæ in radice multiplicata producunt elementa sub forma cubi, quæ sunt vltima in compositione species, non aliter quam numerus millenarius est vltimus numerorum finis, ut autem vnitatis seu lux Dei seu verbi sincera, est forma in compositione primaria seu angelica, ita quidem natura angelica est forma ad compositionem cælestem, quæ in ternario consistit, atque est ista compositio itidem loco formæ ad elementa sublunaria, & quæ ab ipsis constituuntur. Atque hæc est ratio quod à sapientibus omne opus absconditum, omnis meteori effectus, omnis animalis vegetabilis aut mineralis proprietas habeat suam virtutem angelicam à cælo & astris ipsis influxam, imo vero ob istam rationem Orpheus & Pythagorei omnia Diis plena dixerunt, quos vnico Ioui Deo Deorum referebant omnes. At Platonici dixerunt, Omnia formis plena, quas itidem vnicæ mundi animæ referebant, quorum priores magis à priori demonstrationem suam fecerunt, videlicet angelos, quos ad Deum vnicum retulerunt, alteri magis à posteriori videlicet ab anima mundi, quam in cælo æthereo posuerunt, quæ est vis illa angelica à Deo infusa, qua cælum animatur, formasque nouas assidue in varias elementorum sphaeras earumque species impluit liberaliter.

Ex his ergo videmus, quomodo angeli sint compositi ex interno & puro, quod est lux diuina, de gloria cuius sunt magis minusue repleti, & de spiritu mundano tenuissimo, tanquam ipsorum externo, qui spiritus etiam differt in tenuitate, puritate, & subtilitate, vnde fit, quod qui puriores & tenuiores sunt, sint magis gratiæ capaces, qui densiorum corporũ, minus: nam quo magis materia distat à grossitie, eo etiam magis vicina & propinqua est Deo; Hinc legimus in Secretioribus in Cabala & theographia, quod natura angelica sit valde propinqua ob suam puritatem primæ luci, quæ est Deus; & quod eo plus attrahat à fonte lucido quo propinquior est, & eo magis recipiat Theophaniã, hoc est, lucem & splendorem Dei, quo purior, ita ut prima lux descendat primum in angelos, primi ordinis, à patre luminis, à quibus infunditur illa illis ordinis secundi &c.

Sed ut ista clarius intelligantur sciatis velim quæ in hac re sit opinio Archangeli in Dog. suo Cabalístico: Quicquid inquit distat à Deo actu primo & purissimo, necesse est subintrare materiam, vnde naturales describentes entium latitudinẽ in eius cacumine posuerunt actũ purũ sine materia,